

מוטי מסכיר לקהל את סיבות שביתתו הוועדה לא הזמינה

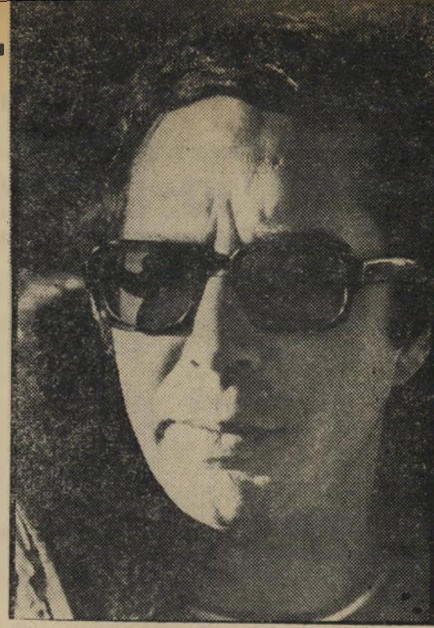
עשרות התקפות במשך שישה ימים, לכי בוש אותו להכניע את הסטודנט הירי שלי וקומץ חברי. חלק מהסיבה לעמידתו של מוצב עיקש זה טמון בעובדה שמפקדו האמין - בני גוד לכל הכמי צה"ל - כי תפקידו של חייל במוצב הוא להיכון למלחמה, לא לשבת שאנן.

מספר מוטי על השאננות והמהרי דלים שמצא במוצבו ערב המתי חמה:

במקום שער מבוצר, היה לנו שם חוט טלפון מתוח לרוחב הכביש. הרימונים היו סגורים בקופסאות חתוך מות. החותמות נדבקו, עם הזמן, וכשהתחיל הקרב נאלצנו להיאבק דקות ארוכות ויקרות, לקרוע אותן בשיניים, עד שהצ' לחנו להגיע לרימונים, אבל לוא היינו מכינים את הרימונים מראש - היו מעדידים אותי למישפט צבאי.

הנשק האישי שלנו לא התאים לתנאי הקרב. הפגזות המצרים מילאו את האוויר אבק וחול, ונאלצנו לנקות אותו חמש שש פעמים ביום. למצרים היה נשק מתאי יתר.

בשלושת הימים הראשונים לא ניסו כלל לחלץ אותנו. מאידך, ביקשו ממני לדווח

גיבורימלחמה אשכנזי המפקדים צחקו

דיין אחראי למתנם

שכל תבכרי!

בקשר על מצבי מובן שלא דיווחתי. ידעתי שהמצרים מאזינים, ולוא היו מגילים את מצבנו האמיתי, היו מחסלים או תנו.

כשהגעתי למעון, גיליתי אוירה כללית של פיקניק.

איש לא תידרך אותי ולא הגדיר את סמכותי כמפקד המעון במקרה מלחמה. איש לא קבע האם עלי להעביר ולארגן אותו ככוח הגנה, או לאפשר לאנשים, בכל מחיר, להפעיל את כליהם באופן נפרד, אם כסיוע למעוזים אחרים בקו התעלה, או לכל משימה אחרת.

מצבו הכללי הירוד של המעון לא היה תוצאה של הזנחה מקרית, חדרפעמית, היו עדייות וחובות של הזנחה מושרשת, יחס של זילזול והפקרות שלא יכלו להתפתח במסגרת של מחזור רשלני אחד בלבד.

המעון היה מתחת לכל ביקורת מבחינת מצבו התחזוקתי והמבצעי, שלא לי דבר על כך שבממדיו ומבחינת משימותיו הוא נועד להגנה בידי כוח גדול.

כשרשתי החלפת זרקור - צחקו ממני במפקדה. דחו אותי בליגלוג, התחילו לקרוא לי "הפאניקר של הקו".

הם חרא!"

כשהופיע המפקד לביקור, ראיתי בביקורו הודמנות בלתי-חוזרת להעלות לפניו את מכלול הליקויים והסגמים. פירשתי לפניו את מצבנו.

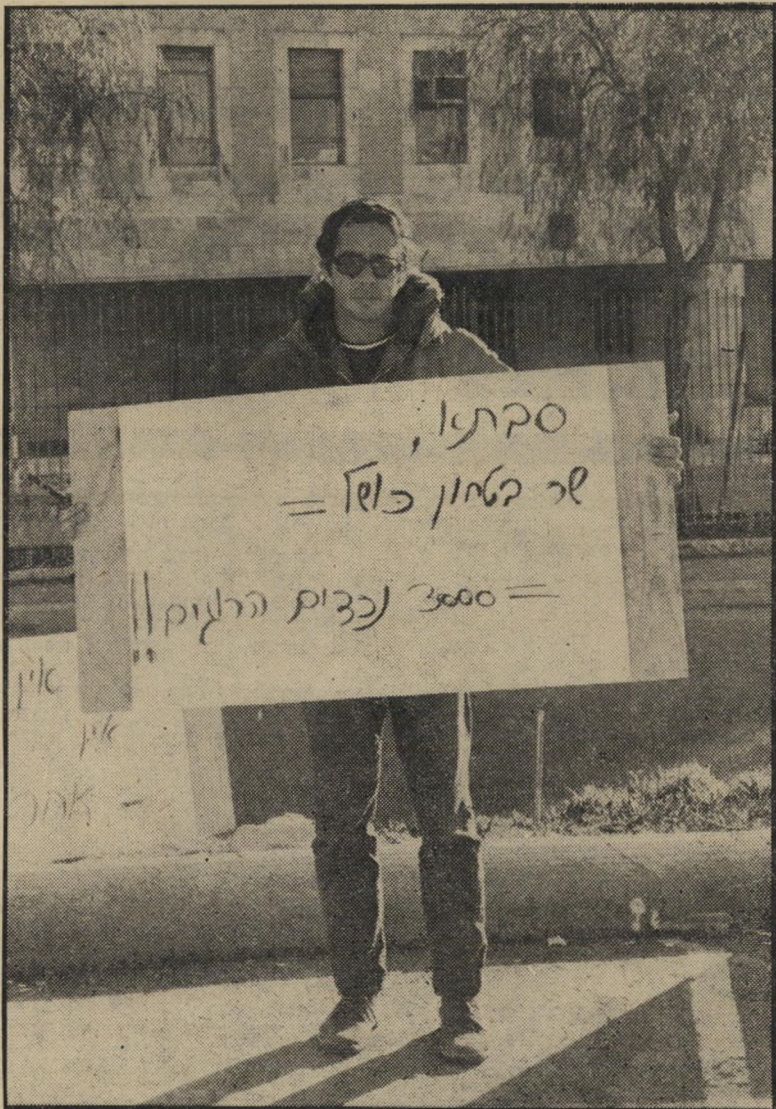
המפקד התייחס אלי בבדיחות-דעת. אני זוכר את דבריו מילולית: "תראה - צה"ל לא ישקיע עכשיו כספים לשינוי דברים, אבל אם אתה דווקא מתעקש, אז נשלח לך חומרי ביצורים וכיתת הנדסה לשבוע, ואתה תיתן לה הוראות."

הוא הבטיח לשלוח אלי קצינים מקצור עיים לבידוק הליקויים. הבטחותיו נתגלו כמסשפתיים. מעשית לא קיים אף אחת מהן.

התייאשתי מלקבל סיוע מהמפקדה, והתיי לטתי לבנות ולהתכצר בכוחות עצמנו. בשעות המעטות שנותרו לנו לאחר התערסוקה המבצעית בסירים מילאנו שקים, העמקנו חפירות ושפכנו הרבה זיעה.

ערב יום-הכיפורים סר מפקדי אל ה מעון שנית, והסב איתנו לסעודה המפסקת. התפתחה שיחה היילים שאלו: "הנה אנחנו מדווחים ומדווחים, ובכלל לא מתייחסים אל הריווחים שלנו. לנו המצב נראה ציני, ואתם לגמרי אדישים."

הוא האזין והשיב: "חבר'ה, תפסיקו להתרגש. זה הכל תרגיל. אני לא מאמין שהם יעשו משהו. אנחנו ערוכים, יש לנו כוחות, ותוך זמן קצר אנחנו יכולים לנער ולזרוק אותם. הם כולם הארות. אתה יורה ויהיה אחת וכולם בורחים."

מוטי מוד משרד ראשי-הממשלה, המצרים הענישו את האחראים למחדלים!"

מוטי אינו נרתע מהיותו בודד: "אני שים לא שכח, ולא ויתרתי" הוא אומר. "אבל כולם מיהרו לחזור הביתה. לבעיות שלהם. לעבודה. לחיי היומיום. כל אחד מחפש את שלוהו שלו."

"אלא שזוהי שלוה מדומה. זה חלום."

צורה פחות דרמטית

כי די שגם חלום זה לא יתפסץ בי אכזריות כמו חלום האימפריה, שהתיפץ בשישי לאוקטובר, יצא מוטי למלחמה בשר הביטחון: "אני מאמין שה לחץ הציבורי שאצור, יביא לפיטוריו, הוא אומר."

הוא ניסה קודם את מולו בעזרת פחות דרמטית, ביקש להעיד בפני ועדת אגרנט. אלא שוועדת אגרנט לא מצאה לנכון, מן הסתם, לשמוע מה בפיו של אחד מגיבורי המלחמה המפורסמים ביותר: "ביקשתי כמה פעמים להופיע בפניהם, אך לא הוד מנתי." סיפר אשכנזי.

וכך, מבלי שחזר לאוניברסיטה, להמשך לימודי המאסטר שלו (מתמטיקה פיזיקה), יצא מוטי למילוי חובתו המצפונית, לא, לא קראתי לחברי במוצב, ענה בתשובה לשאלה, "מי מהם שירצה - יבוא."

מוטי אשכנזי היה מאז ומתמיד דמות יוצאת-דופן בחברה הישראלית החדשה: הוא פשוט סירב להשתתף במרוץ השחי תות. תקרית אופיינית: לפני שלוש שנים שירת במילואים כמפקד מוצב ליד גשר דמיה. נהג ציוד כבד, שהגיע למקום לעד בודות ביצורים, עסק במאלכתו שעה וחד צי, אחר ניפנה לשחק שש-ש עם ה חברה.

בערב בא אל מוטי, ביקש ממנו לחתום לו על 16 שעות עבודה. מוטי סירב - להשתתפותו של הנהג הטרקטוריסט ש סיפר לו כי זה הנהג במקום, וכי זה שנה תמימה שכל הקצינים חותמים לו כך.

מיבצר עיקש

וקישח

מ עזו החוף, הצפוני בשרשרת המוצבים של קו בר-לב, היה היחיד ש בינו לבין המצרים לא תצעה התעלה. למרות זאת, לא הצליחו המצרים, לאחר